

STERBEECKIA

ORGAAN VAN DE
ANTWERPSE MYCOLOGISCHE KRING v.z.w.d.

ZETEL : KONINKLIJKE MAATSCHAPPIJ VOOR DIERKUNDE
TE ANTWERPEN, KONINGIN ASTRIDPLEIN, 26.

3E JAARGANG

NR 4

JANUARI 1964

VERSCHIJNT ALS ER IETS TE ZEGGEN VALT.

REDAKTIE : ALFRED COOLSSTRAAT, 33 - ANTWERPEN

OPSTELRAAD

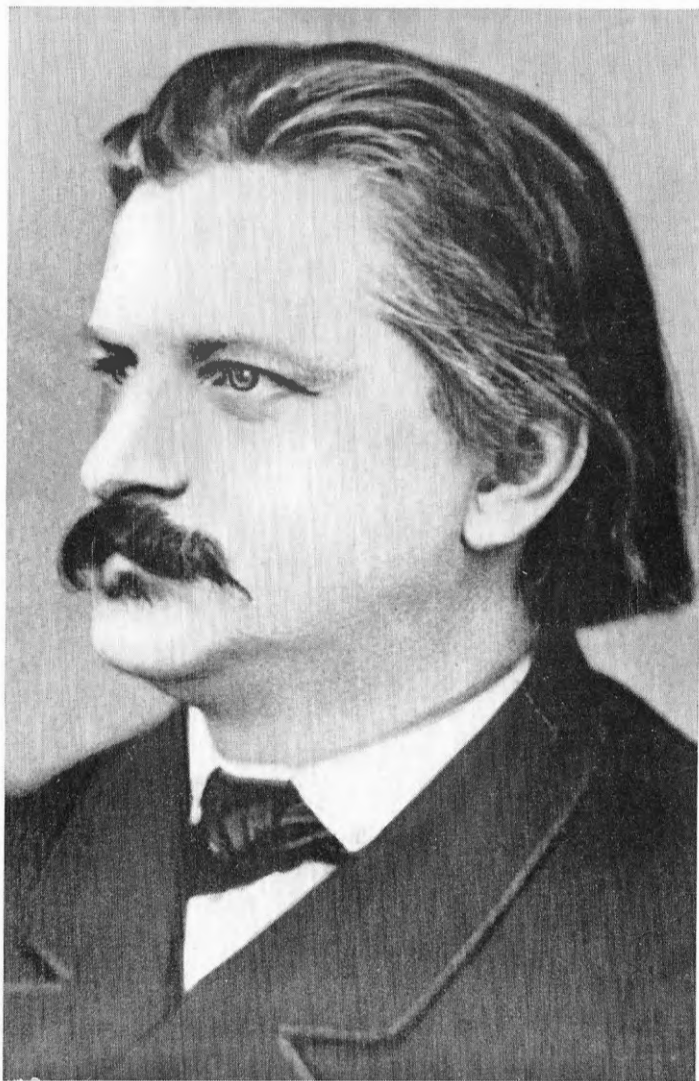
J. MOENS	ALFRED COOLSSTRAAT, 33 ANTWERPEN
DR F. VAN DEN EYNDE	KAPELSESTEENWEG 353, EKEREN-DONK
P. VAN DER VEKEN	KAPELLELAAN 69, MEISE
A. VERVL IET	TWEE KRONENSTRAAT 55, ANTWERPEN (SCHOONBROEK)

LIDMAATSCHAP ANTWERPSE MYCOLOGISCHE KRING V.Z.W.D. :
FR. 100 PER JAAR

POSTCHECKREKENING : NR. 1446.56
ANTWERPSE MYCOLOGISCHE KRING V.Z.W.D.
ANTWERPEN

SECRETARIAAT : MARCEL MORREN
ALF.SCHNEIDERLAAN 146 - DEURNE-C. ANTWERPEN
TELEFOON : 35.95.64

HERMANN SCHACHT
1814 - 1864

Historische ontwikkeling van het gebruik van
jodium als blauwkleurend reagens in de
mykologie.

(Voortzetting °)

Door J. Moens

Addenda.

Anton de Bary (1860) (19 bis) onderzocht de aanwezigheid van cellulose bij de slijmzwammen met jodium en zwavelzuur. De binnenlaag van de sporangiumwand van halfrijpe exemplaren van *Trichia varia* kleurden zich aan de basis vuilblauw. Ook vond hij blauwkleuring bij de sporewand van *Lycogala epidendron*, *Arcyria cinerea*, *nutans* en *punicea*.

Anton de Bary (1866) (21 bis) schreef dat de fijn stekelige buitenste laag van de sporen van *Corticium* (*Aleurodiscus*) *amorphum* helderblauw kleurden met een waterige jodiumoplossing; met jodium en zwavelzuur donkerblauw. De stekeltjes kleurden eveneens.

Hubert Bourdot en Amédée Galzin (1928) (41 bis) in hun werk over de *Hyménomycètes de France*, gebruikten het amyloïdisch karakter van de sporen om onderscheid te maken tussen sekties van sommige geslachten: *Gloeocystidium*, *Corticium*.

Jacques Boidin (1950) (49bis) vestigde de aandacht op de aanwezigheid van amyloïd bij de sporen van het genus *Stereum*. Hij onderzocht uitvoerig de uitwerking op de sporewand met het reagens van Melzer bij de *Thelephoraceeën* en enkele aanverwante geslachten.

(°) Zie *Sterbeekia* 2 Nr. 3 (1963).

BIBLIOGRAFIE

- 1 - A. Schierbeek. Antoni Van Leeuwenhoek, zijn leven en werken. I (1950) ; II (1951) 469
- 2 - J.J. Colin et H.F. Gaultier de Claubry. Sur les combinaisons de l'iode avec les substances végétales et animales.
Ann. Chim. 90 : 87 - 100 (1814).
- 3 - F.V. Raspail. Tableau comparatif des caractères physiques de diverses féculs. Extrait du "Bulletin universel des Sciences et de l'Industrie" publié sous la direction de M. le baron de Férussac
Ière section, sept. 1827.
- 4 - F.V. Raspail. Nouveau système de chimie organique - 2e éd. (3 tomes, atlas, 1838 - Paris) 1 : 538. Substance féculoïde des Lichens.
- 5 - M.J. Schleiden. Einige Bemerkungen über den vegetabilischen Faserstoff und sein Verhältnis zum Stärkemehl
Ann. Phys. Chemie (J.C. Poggendorf) 43 : 391 - 398 (1838).
- 6 - Th. Vogel und M.J. Schleiden. Über das Amyloid, eine neue Pflanzensubstanz
Ann. Phys. Chemie (J.C. Poggendorf) 46 : 327 - 329 (1839).
- 7 - G. Dickie. Remarks on the Reproductive Organs of the Lichens. Ann. Nat. Hist. 3: 165 (1839).
- 8 - H. von Mohl. Einige Beobachtungen über die blaue Färbung der vegetabilischen Zellenmembran durch Jod.
Flora (Allg. Bot. Zeit. 23 (39): 609 - 637 (1840).
- 9 - F. Schulze. Flora (Allg. Bot. Zeit.) N.R. 8 : 641 (1850).

Tagblatt der XXIII. Versammlung deutscher Naturforscher und Ärzte. Greifswald, am

21 September 1850 Nr. 4 p. 33-34 (°)

- 10 - H. Schacht. Lehrbuch der Anatomie und Physiologie der Gewächse. 2e Aufl., 1 : 56, 162 - 163 (1856).
- 11 - H. von Mohl. Grundzüge der Anatomie und Physiologie der vegetabilischen Zelle. Braunschweig 1851. (niet gezien).
- 12 - R. Caspary. Über einige Hyphomyceten mit zwei- und dreierlei Früchten. Monatsber. Kön. Preuss. Akad. Wiss. Berlin 1855: 308 - 333.
- 13 - A. de Bary. Untersuchungen über die Brandpilze und die durch sie verursachten Krankheiten der Pflanzen mit Rücksicht auf das Getreide und andere Nutzpflanzen. Berlin 1853.
Ueber den Bau der Anthinen, besonders der *Anthina pallida* De Bary
Hedwigia 5 : 35 - 39 (1853).
- 14 - W. Nylander. Additamentum in Floram Cryptogamicam Chilensem quo lichenes praecipue saxicolos exponit.
Ann. Sci. Nat. 4e Sér. Bot. 3 : 145 - 187 (1855).
- 15 - H. Hoffmann. Die Pollinarien und Spermatien von *Agaricus*.
Bot. Zeit. 14 : 137 (1856).
- 16 - L.R. Tulasne. Nouvelles observations sur les Erysiphe.
Ann. Sci. Nat. 4e Sér. Bot. 6 : 299 - 324 (1856).
- 17 - C. Sanio. Beitrag zur Kenntnisse der Entwicklung der Sporen von *Equisetum palustre*.
Bot. Zeit. 14 : 193 (1856).
- 18 - Fr. Currey. De l'existence d'une fécule amorphe dans un champignon du groupe de Tubercés

---

(°) De tekst werd me welwillend bezorgd door M. Roland Schuster. Greifswald. Institut für Agrobiologie.

Ann. Sci. Nat. 4e Sér. Bot. 10 : 200 -
204 (1858).

Vertaald uit : Proc. Roy. Soc. Lond. 9 :
119 - 123 (1858) (het originele niet ge-
zien).

- 19 - W. Nylander. Synopsis methodica Lichenum.
p. 4 - 1858 - 1859 (niet gezien).
- 19 bis - A. de Bary. Die Mycetozoen. Ein Beitrag zur
Kenntniss der niedersten Thiere.
Zeitschr. f. wissensch. Zoologie 10 :
88 - 175 (1860)
Zie ook : Die Mycetozoen. Schleimpilze.
Ein Beitrag zur Kenntniss der niedersten
Organismen. Zweite umgearbeitete Auflage.
1864.
- 20 - E. Coemans. Notice sur les Ascobolus de la flore
belge. Bull. Soc. Roy. Bot. Belg. 1 :
76 - 91 (1862).
- 21 - W. Nylander. Ad historiam reactiones iodi apud Li-
chenes et Fungos notula.
2 Flora (Allg. Bot. Zeit.) N.R. 23 : 465 -
468 (1865).
- 21 bis - A. de Bary. Morphologie und Physiologie der
Pilze, Flechten und Myxomyceten. 132
(1866) (Handbuch der Physiologischen
Botanik II Bd. Herausgegeben W. Hofmeis-
ter. Leipzig).
- 22 - P.A. Karsten. Mycologia fennica, 1871 (niet gezien).
- 23 - E. Boudier. On the importance that should be at-
tached to the dehiscence of asci in the
classification of the discomycetes.
Grevillea 8 (46) : 45 - 49 (1879 - 80).
- 24 - E. Crié. Sur la formation d'une matière amyloïde
particulière aux asques de quelques Pyre-
nomycètes.
Cpts. Rend. hebdom. Soc. Acad. Sci. 88 :
759 (1879).

- 25 - M.C. Cooke. Observations on Pezizae -
Grevillea 8 (48) : 133 (1880)
- 26 - M.E. Belzung. Sur la formation d'amidon pendant
la germination des sclérotés des cham-
pignons.
Bull. Soc. Bot. France. 33 : 199 - 202
(1886).
- 27 - L. Errera. Sur le Glycogène chez les Basidiomy-
cètes. Mém. Acad. Roy. Belg. 37 :
(1886).
- 28 - N. Patouillard. Contributions à l'étude des cham-
pignons extra-européens. Bull. Soc.
Myc. France. 3: 121 (1887).
- 29 - L. Rolland. De la coloration en bleu développée
par l'iode sur divers champignons et
notamment sur un agaric.
Loc. cit. : 134 - 137 (1887).
- 30 - J. de Seynes. Recherches à l'histoire des végé-
taux inférieurs. I Fistulines, II Poly-
pores, III Acrospores.
Paris 1874 - 1896, 4 (niet gezien).
- 31 - E. Bourquelot. La présence de l'amidon dans un
champignon appartenant à la famille
des Polyporées, le Boletus pachypus Fr.
Bull. Soc. Myc. France 7 : 155 - 157
(1891).
- 32 - V. Harlay. Sur quelques propriétés de la matière
amyloïde des Hydnum erinaceus et coral-
loides.
Loc. cit. 11 : 141 - 142 (1895).
- 32 bis - P. Lindner. Beobachtungen über die Sporen -
und Glykogenbildung einiger Hefen auf
Würzgelatine.
Die Blaufärbung der Sporen von Schizo-
saccharomyces octosporus durch Jodlö-
sung.
Centralbl. Bakt. Parask. 2 Abt. 2 (17)
537 - 539 (1896).

- 6.
- 33 - R. Maire. Les bases de la classification dans le genre *Russula*. - Bull. Soc. Myc. France. 26 : 49 - 125 (1910).
- 34 - A. Sartory et Bertrand. Action de l'Ammoniaque sur différents champignons et en particulier sur les Bolets.
Cpts. rend. hebd. seanc. mém. Soc. Biol. Paris 76 : 363 - 364 (1914).
- 35 - V. Melzer. L'Ornementation des spores de Russules.
Bull. Soc. Myc. France 40 : 78 - 81 (1924)
- 36 - J. Boursier. *Leucopaxillus* Nov. gen.
Loc. cit. 41 : 391 - 393 (1925).
- 37 - R. Kühner. Contribution Et. Hym. Agaricinées.
Bull. Soc. Linn. Lyon (1926). (niet gezien).
- 38 - F. Kallenbach. Die Pilze Mitteleuropas.
Die Röhrlinge (Boletaceae) Leipzig - 1926.
- 39 - M. Barbier. Agarics des environs de Dijon.
Bull. Soc. Myc. France 43 : 213 - 231 (1927).
- 40 - E. Gilbert et R. Kühner. Recherches sur les spores des Amanites.
Loc. cit. 44 : 149 - 154 (1928).
- 41 - E. Gilbert et R. Kühner. Loc. cit.
- 41 bis - H. Bourdot - A. Galzin. Hyménomycètes de France.
Paris 1928.
- 42 - E. Gilbert. L'emploi des vapeurs d'iode en Mycologie.
Loc. cit. 45 : 141 - 144 (1929).
- 42 bis - G. Malençon. La Série des Astérosporées. Rev. Trav. Cryptog. dédiés à Louis Mangin, Lab. Cryptog. Mus. Nat. Hist. Nat. Paris : 389 (1931).
- 43 - R. Kühner et R. Maire. Etude de la réaction de la membrane sporique à l'iode dans les divers genres d'Agarics leucosporés.
Bull. Soc. Myc. France. 50 : 9 - 24 (1934).

- 44 - L. Imler. La marge lisse ou striée du chapeau des Amanites. La couleur des Amanites, en rapport avec la propriété amyloïde ou non amyloïde de leurs spores.
Loc. cit. 51 : 427 - 428 (1935).
- 45 - R. Kühner. Le genre Mycena (Fr.) - Paris 1938.
- 46 - E. Gilbert. Ab. Dr. J. Bresadola Iconographiae Mycologicae. Vol. XXVII. Supplementum I. E. J. Gilbert Amanitaceae. Mediolani. 1940 - 3 Fasc.
- 47 - L. Imler. Nouvelles remarques sur la couleur du chapeau (cutis) des Amanites, en rapport avec la propriété amyloïde ou non amyloïde de leurs spores.
Bull. Soc. Myc. France 64 : 50 - 52 (1948).
- 48 - F. Bataille. Les Réactions macrochimiques chez les champignons - Paris - 1948.
- 48 bis - R. Singer. The Agaricales (Mushrooms) in modern Taxonomy. Lilloa 22 : 1 - 832 (1949).
- 49 - L. Imler. Recherches sur les Bolets.
Bull. Soc. Myc. France 66 : 177 - 203 (1950).
- 49 bis - J. Boidin. Sur la réaction à l'iode de la paroi sporique des Gloeocystidium Karst. et des Stereum Fr.
Cpts. rend. séanc. Acad. Scienc. 230 : 461 - 462 (1950)

Sur la réaction à l'iode de la paroi sporique chez les Théléphoracés et quelques genres voisins.
Bull. Soc. Linn. Lyon. 19 (6) : 133 - 135 (1950).
- 50 - P. Heinemann. Champignons récoltés au Congo-Belge par Madame M. Goossens-Fontana - I Bole-tineae. Bull. Rijkspl. Brussel, 21 (3 - 4) (1951).

8.

51 - R. Henry. Les réactions chimiques colorées en Mycologie. Action de l'iode.

Rev. Mycol. N.S.

19 : 178 - 187 (1954)

22 : 95 - 112 (1957)

23 : 154 - 176 ; 369 - 372 (1958)

24 : 171 - 184 ; 280 - 288 ;

453 - 461 (1959)

25 : 73 - 79 ; 251 - 262 (1960)

26 : 75 - 88 ; 210 - 224 ;

366 - 369 (1961)

1) J. Nawopokrowsky. Über die Chlorzinkjod-reaktion der Zellulose.

Bull. Jard. Imp. Petersbourg XI : 109-114 (1911).

Ref. : Hedwigia 52 (4)-(5) 1912.

2) W. Phillips. On the blue re-action given by iodine in certain fungi.

Journ. of Bot. N.S. 2 : 43 - 45 (1873)

3) C. Richter. Beiträge zur genaueren Kenntniss der chemischen Beschaffenheit der Zellmembranen bei den Pilzen.

Sitzber. Kais. Akad. Wiss. Math. Nat. Kl., 83 (1,1) : 494 - 510 (1881).

4) J. Zellner. Chemie der Höheren Pilze. Leipzig. 1907.

BIOGRAPHISCHE NOTA'S

A. de Bary (1821-1888)

Heinrich Anton de Bary werd geboren op 26 januari 1831 te Frankfurt-am-Main, waar zijn vader arts was. Hij studeerde aan de universiteiten Heidelberg, Marburg en Berlijn. Hij promoveerde in 1853 te Berlijn tot doctor in de medicijnen en werd in december 1853 benoemd tot professor aan de universiteit Tübingen, waar Hugo von Möhl toen hoogleraar in de plantkunde was. In de herfst van 1855 zien we hem als professor in de plantkunde te Freiburg im Breisgau, waar hij tot 1867 bleef. In 1872 nam hij de leerstoel van plantkunde over aan de universiteit van Straatsburg. De Bary overleed op 19 januari 1888. Anton de Bary mag beschouwd worden als een der grondleggers van de studie der myxomyceten. Hij droeg zeer veel bij tot de kennis van de aardappelziekte [*Phytophthora infestans* (Montagne) de Bary.]

Uit : Anton de Bary. Ein Nachruf von K. Wilhelm. Bot. Centralbl., 9 (34) : 93-94 ; 156-158 ; 191-192 ; 221-224 ; 252-256. (1888).

Zum hundertsten Geburtstag Anton de Barys. Mit Bildnis. Von Ludwig Jost. Zeitschr. F. Botanik : 24 (1) ; 1-74 (1930) (niet gezien).

E. Boudier (1828-1920)

Emile Boudier werd geboren op 6 januari 1828 te Garnay (Eure-et-Loir) Frankrijk. Hij leerde artseneijkunde achtereenvolgens bij zijn vader en in de hospitalen "La Salpêtrière" en "Les Quinze-Vingts". Hij vestigde zich als dokter in de farmacie te Montmorency. Boudier's vader was een befaamd entomoloog, die ook een en ander over de paddestoelen heeft gepubliceerd. Naar zijn vaders voorbeeld begon Emile Boudier met de entomologie. Onder de invloed van de mycoloog Lèveillé voelde hij zich echter steeds meer aangetrokken tot de studie der paddestoelen. Nadat door oorlogsomstandigheden (1870) zijn entomologische verzamelingen grotendeels verloren waren gegaan, gaf hij definitief de studie der insecten

op. Boudier was de eerste om het belang in te zien voor de systematiek van de wijze van ontsluiting der asken van de discomyceten. Zijn klassifikatie-systeem liet hem toe op een natuurlijke wijze de geslachten en soorten te groeperen, waarvan de affiniteit tot dan toe miskend werd. In 1887 werd hem daarvoor de Desmazières-prijs toegekend. Van een tot nog toe onovertroffen schoonheid en fijnheid van afwerking zijn de afbeeldingen in zijn meesterlijk werk "Icones mycologici": 600 gekleurde platen, voornamelijk discomyceten, met beschrijvende tekst, in 4 zware delen (1905-1910). Boudier was mede-oprichter van de "Société Botanique de France" in 1854 ; van de "Société Mycologique de France" in 1884. Emile Boudier overleed op 4 februari 1920 te Blois.

Uit : "Em. Boudier" - door L. Mangin
Bull. Soc. Myc. France, 36 : 181-188 (1920).

E. Bourquelot (1851-1921)

Emile Bourquelot werd geboren op 21 juni 1851 te Jandun (Ardennes) Frankrijk. Na de humaniora verwoos hij farmaceutische studiën te doen. Bourquelot begon zijn leertijd te Sedan en te Reims. Hij liep college aan de Hogeschool voor Artsenijkunde te Parijs. Hij werd in 1878 aangesteld als hoofdapotheeker van de Parijse ziekenhuizen. Hij bleef gedurende 32 jaar (tot in 1919) gehecht aan het Laënnec-ziekenhuis. In 1897 werd hij benoemd tot hoogleraar in de galenische artseniijkunde. Bourquelot voelde zich reeds vroeg aangetrokken tot de natuurwetenschappen. Hij kwam in betrekking met Boudier, die hij meermaals vergezelde op botanische exkursies. Het was vooral Boudier die hem in de studie van de paddestoelen inleidde. Hij overleed in 1921.

De mykologische werken van Bourquelot betreffen niet zozeer de beschrijving of de systematiek van de soorten, maar vooral hoofdzakelijk de biochemische eigenschappen ervan. Zijn scheikundige opzoekingen over de paddestoelen kunnen hoofdzakelijk in twee groepen worden gerangschikt:

1 - De aard, verspreiding en chemische omvorming van de suikers in de zwammen;

2 - De oplosbare fermenten in de zwammen.

Uit : "Emile Bourquelot" - door J. Bougault.
 Bull. Soc. Myc. France, 38 : 59 - 70 (1922)

R. Caspary (1818-1887)

Robert Caspary werd geboren op 29 januari 1818 te Königsberg. Hij studeerde aanvankelijk theologie en filosofie in deze stad en later natuurwetenschappen te Bonn, waar hij promoveerde in 1848. Hij promoveerde eveneens te Berlijn in 1851 en nogmaals te Bonn in 1856. Hij werd in 1859 tot hoogleraar in de plantkunde en directeur van de plantentuin te Königsberg benoemd. Hij stichtte daar de "Pruisischer Botanischer Verein". Caspary specialiseerde zich in de plantengeografie. Hij overleed in 1887.

Uit : "Meyers groszes Konversations-Lexikon"
 6 Aufl., 3 : 795.

E. Coemans (1825-1871)

Eugène Coemans werd geboren op 30 oktober 1825 te Brussel. Hij studeerde theologie te Gent, waar hij in 1848 werd tot priester gewijd. Coemans kwam in betrekking met Jean Kickx (sr), die hem in de plantkunde inwijdde. Op het aanraden van Kickx volgde hij lessen van natuurwetenschappen aan de universiteit Leuven. Zijn voorkeuring naar de korstmossen en de paddestoelen. Dit bracht hem in verbinding met Rabenhorst, Nijlander, Koerber, e.a. In 1853 werd hij benoemd tot vicaris aan het Klein Begijnhof te Gent, een functie die hij gedurende 10 jaar uitoefende. In 1864 volgde Coemans samen met J.J. Kickx (jr) de lessen van Hermann Schacht, Carl Andrä en Julius Sachs, te Bonn. Tijdens zijn verblijf aldaar begon hij belang te stellen in de botanische paleontologie. In de loop van hetzelfde jaar raadpleegde hij de herbaria van Floerke (Rostock) en Acharius (Helsinki). Na zijn terugkeer uit Bonn werd hij vrijgesteld van alle ambten, zodat hij zich geheel kon wijden aan de wetenschap. Coemans overleed op 8 januari 1871.

Uit : "Notice sur Eugène Coemans" - door Jean Jacques

M. C. Cooke (1825-1914)

Mordecai Cubitt Cooke werd geboren op 12 juli 1825 te Norfolk. Zijn eerste school was een "dame's school" tot zijn 9 jaar. Hij werd in 1834 gezonden naar Ilford bij zijn oom, de Rev. James Cubitt, die hem gedurende 4 jaar opvoedde. Hij keerde in 1838 terug naar Norfolk. Cooke volgde de lessen van William Moore te Neatishead, die buiten de pedagogie ook nog het landmetersvak beoefende. Op 15-jarige leeftijd was Cooke leerjongen in een weverij. Dit stond hem niet erg aan, en enige jaren later begaf hij zich naar Londen, waar hij zijn intrek nam bij een tweede oom, William Cubitt. Hij vond er werk als bediende, maar hij maakte in 1847 een ernstige ziekte door en verloor daardoor zijn betrekking. Cooke voelde zich aangetrokken tot de literatuur. Hij maakte rond die tijd voor het eerst kennis met de paddestoelen. Hij is in 1849 uitgever van de "Monthly Repository of General Literature". Op het einde van dat jaar maakte Cooke zich vertrouwd met het opvoedingssysteem van Pestalozzi en hij opende een school te Lambeth. Hij richtte een museum van economische produkten op en gaf les in economische plantkunde. Hij moest in 1860 zijn school sluiten, daar de nieuwe clergyman zijn botanische bedrijvigheid als volkomen overbodig en als tijdverlies beschouwde. Cooke verkocht zijn museum voor 100 £. Hij was van 1862 tot 1880 gehecht aan het Indisch Museum. Cooke was in briefwisseling met de beste mycologen van die tijd, als : Berkeley, Broome, Quélet, Boudier, e.a.. Hij is in 1865 uitgever van "Hardwicke's Science Gossip" en medeoprichter van de "Quekett Microscopical Club".

Cooke's voornaamste publicaties zijn:

- 1 - Handbook of British Fungi - 1871,
  - 2 - Index Fungorum Britannicum - 1873,
  - 3 - Mycographia - 1875, met 406 gekleurde afbeeldingen,
  - 4 - Illustrations of British Fungi - 1881, met 1200 gekleurde platen,
  - 5 - In samenwerking met Quélet: "Clavis Hymenomycetum".
- Van Cooke's hand verschenen ongeveer 350 mykologische studies. Hij overleed op 12 november 1914 te East-South-

sea. Het herbarium van Cooke met 46.000 specimens, alsook 6000 onuitgegeven tekeningen, bevinden zich te Kew.

Uit : "Mordecai Cubitt Cooke" - J. Ramsbottom.
Journ. of Bot. 53 : 58 - 66 (1915).

F. Currey (1819-1881)

Frederick Currey werd geboren op 19 augustus 1819 te Eltham in Kent. Hij ontving zijn opleiding te Eton en in het Trinity College te Cambridge. Zijn eerste wetenschappelijk werk was een vertaling van het boek van Hermann Schacht : "Das Mikroskop". In 1854 verscheen van hem een bijdrage in "Microscopical Journal" over twee nieuwe paddestoelen. Hij publiceerde in "Phytologist" vol. V - enkele artikels getiteld "Fungi of the neighbourhood of Greenwich". De "Microscopical Journal" bracht rond die periode verschillende bijdragen van Currey over de ontwikkeling van de kryptogamen. Hij werd in 1860 secretaris van "The Linnean Society", een functie die hij uitoefende tot 1880. Hij vertaalde in 1859 het werk van Hofmeister: "Vergleichende Untersuchungen der Keimung... höher Kryptogamen", dat in 1862 door de Ray Society werd gepubliceerd. Currey overleed op 8 september 1881.

Uit : "The late Frederick Currey" - B. Daydon Jackson.
Trimen's Journ. of Bot., N.S. 10 : 310 - 312 (1881).

G. Dickie (1812-1882)

George Dickie werd geboren op 23 november 1812 te Aberdeen. Hij ontving zijn opvoeding aan het Marischal College in die stad, waar hij tot A.M. (Artium Magister) promoveerde in 1830. Hij zette nadien zijn geneeskundige studiën voort aan de universiteiten Aberdeen en Edinburgh. Hij was van 1839 af gedurende 10 jaar lector in plantkunde aan het King's College te Aberdeen, en doceerde aldaar gedurende korte tijd ook natuurwetenschappen en materia medica. Hij werd in 1849 tot hoogleraar in de natuurwetenschappen benoemd te Belfast,

waar hij plantkunde, aardkunde, fysische geografie en dierkunde onderwees. Hij werd in 1860 hoogleraar in de plantkunde aan de universiteit Aberdeen. Hij nam in 1877 om gezondheidsredenen ontslag. G. Dickie was lid van de "Royal Society" en de "Linnean Society" en bestendig medewerker van talrijke wetenschappelijke tijdschriften. Hij schreef volgende boeken:

- 1 - Flora of Aberdeen - 1838,
- 2 - Botanist's Guide to the Counties of Aberdeen, Banff and Kincardine - 1860,
- 3 - Flora of Ulster - 1864.

Zijn vroegere publicaties betroffen vooral de plantenmorfologie en -fysiologie, maar van 1844 af legde hij een stijgende belangstelling voor de algologie aan de dag. Zijn kennis van de zeewieren was zeer uitgebreid. Van 1861 af weerhield een ernstige ziekte hem van actieve herborisatie, terwijl storingen van de luchtpijptakken en een toenemende doofheid hem ongeschikt maakten voor alle verdere werkzaamheid. George Dickie overleed te Aberdeen op 15 juli 1882.

Deze gegevens werden mij verstrekt door Miss Patricia A. Sims, gehecht aan het "British Museum (Natural History), Department of Botany (London).

Uit: "Dictionary of Natural Biography. Vol. 15 : 32.

L. Errera (1858-1905)

Léo Errera werd geboren op 4 september 1858 te Laken. Hij ging na zijn atheneumstudiën reeds vroeg naar de universiteit Brussel, behaalde het diploma van kandidaat in Wijsbegeerte en Letteren, liep kollege in de fakulteit der wetenschappen en promoveerde in 1879. Hij volgde gedurende de jaren 1879, 1880 en 1881 de lessen van de Bary te Straatsburg, en die van Professor Hoppe-Seyler in de biochemie. In 1882 zien we Errera te Würzburg waar hij zich tijdens de zomermaanden bezighield met de fysiologie onder leiding van Sachs. In 1884 was hij terug te Brussel als professor van planten-anatomie en fysiologie aan de universiteit aldaar. Na de dood van J.E. Bommer werd Errera belast met het on-

derwijs in de botanie. Door zijn toedoen werd aan de universiteit van Brussel een botanisch laboratorium opgericht. Hij overleed op 1 augustus 1905.

Uit : "Léo Errera" 1858-1905 - door J. Massart.

Rev. Université, : 1 - 40 (1906)

"Léo Errera" 1858-1905 - door E. De Wildeman.

Bull. Soc. Roy. Bot. Belg., 44 : 9 - 58 (1907).

E. J. Gilbert (1888-1954)

Edouard-Jean Gilbert werd geboren op 13 oktober 1888 te St. Yorre (Allier), Frankrijk. Hij bracht zijn eerste jaren door bij zijn grootouders te Molles, in de nabijheid van St. Yorre. Hij studeerde aan het college van Cusset. Hij deed zijn apothekersleertijd bij een bevriende familie te Cusset en te Nevers en deed twee jaar legerdienst in het laboratorium van het hospitaal te Vichy. Gedurende de eerste wereldoorlog leerde hij de mykoloog Louis Maire kennen. Gilbert promoveerde in 1918 op het onderwerp "Le genre Amanita". Na zijn terugkeer in het burgerleven vestigde hij zich als apotheker te Parijs. Gilbert ontving in 1951 de "Montagne-prijs", de hoogste onderscheiding die in Frankrijk aan de natuurwetenschappen wordt toegekend. Hij overleed te Parijs op 20 maart 1954. Zijn voornaamste publikaties zijn :

- 1 - Les Bolets (1931),
- 2 - Méthode de Mycologie descriptive (1934),
- 3 - Ab. Dr. J. Bresadola Iconographiae Mycologicae - Vol. XXVII Supplementum I E.J. Gilbert Amanitaceae. Mediolani 1940. 3 Fasc.
- 4 - Un esprit - Une oeuvre ; Bulliard (1952)
Gilbert ijverde voor volledigheid bij het beschrijven van de paddestoelen.

Uit : "La vie d'un Mycologue. Mon Maître, Edouard Jean Gilbert (1888-1954)" - door Louis Immler.

Bull. Soc. Nat. Oyonnax, : 12-13 (1958-1959).

H. Hoffmann (1819-1891)

Hermann Hoffmann werd geboren op 22 april 1819 te Rödelheim bij Frankfurt-am-Main. Hij ging op 9-jarige leeftijd naar Giessen. Na het gymnasium werd hij in 1837 studiosus medicinae. Hij studeerde verder te Berlijn waar hij in 1841 promoveerde. Hij oefende in 1842 gedurende korte tijd, te Giessen, een dokterspraktijk uit, maar verzaakte weldra aan dit beroep. Hij werd in november 1842 benoemd tot lektor in de geneeskunde, en doceerde fysiologische en pathologische chemie. Hij ging korte tijd nadien over naar de plantkunde. Hij werd op 8 november 1848 "buitengewoon hoogleraar" in de plantkunde, en op 1 juli 1853 "gewoon hoogleraar". Deze plaats behield Hoffmann gedurende 38 jaar, tot aan zijn dood op 22 oktober 1891. Hoffmann's wetenschappelijke bedrijvigheid strekte zich uit over vier gebieden: de mykologie, de variabiliteit van de planten, de plantengeografie en speciaal de fenologie. Zijn belangrijkste mykologische studiën vallen in de jaren tussen 1850 en 1870. Hoffmann zag het gebied van de mykologie zich zo verruimen dat het door één enkel persoon niet meer kon worden beheerst. Hij drukte zich als volgt uit: "Ich finde, dass die Wissenschaft wie der Horizont ist. Je weiter man vorgeht, desto mehr sieht man die Endlosigkeit, man lernt sich endlich beschränken, man muss einem Anderen überlassen, was man nicht selbst thun will oder kann." Een opgave van de nieuwe tijd was de fijnere structuur van de paddenstoelen te bestuderen, en aldus de systematiek op een stevigere basis te grondvesten. De bijzonderste werken van Hoffmann behandelen dat gebied: Die Pollinarien und Spermastien von Agaricus (Bot. Zeit. - 1856); Beiträge zur Entwicklungsgeschichte und Anatomie der Agaricinen (Bot. Zeit. - 1860); Icones analyticae Fungorum - 1861 - 1865. Men vindt een uitvoerige chronologische opsomming van zijn werken in "Bericht der Oberhessischen Gesellschaft für Natur- und Heilkunde zu Giessen" Vol. 29 - 1892.

Uit : Hermann Hoffmann - door Egon Ihne en J. Schroeter.
Ber. Deutsch. Bot. Gesellsch., 10 : (11)-(27)
(1892)

R. Maire (1878-1949)

René Maire werd geboren op 29 mei 1878 te Lons-le-Sau-nier (Jura), Frankrijk. Hij deed zijn middelbare stu-diën aan het kollege van Gray (Haute-Saône), en maakte zich van toen af vertrouwd met de hogere planten en de paddestoelen. Toen hij nauwelijks 16 jaar oud was, pu-bliceerde hij een bijdrage in "Feuille de Jeunes Natu-ralistes", getiteld "Flore graylaize ou catalogue des plantes de l'arrondissement de Gray". Hij had reeds 16 publicaties op zijn aktief wanneer hij zich liet inschrijven aan de fakulteit der wetenschappen te Dijon, waar hij zijn licenciat en certificaat P.C.N. behaalde in 1897. Het jaar daarop volgde hij genees-kunde. In november 1898 werd Maire "Préparateur d'His-toire naturelle médicale" aan de fakulteit van genees-kunde te Nancy, in het laboratorium van de mykoloog Vuillemin. In 1899 "Préparateur de Botanique" aan de fakulteit van wetenschappen in het laboratorium van Le Monnier. Maire leerde de techniek van de histologie in het zoölogisch laboratorium van de universiteit Dijon. Hij bracht in 1902 zijn thesis "Recherches cytologiques et toxonomiques sur les Basidiomycètes" voor. Hij was in 1911 professor te Algiers. De studie van de zaad-planten nam hem echter steeds meer in beslag. In 1918 verscheen de eerste van 35 bundels, met als titel: "Contribution à l'étude de la flore de l'Afrique du Nord". Hij werd in 1930 bestuurder van de botanische dienst van het "Gouvernement Général de l'Algérie". Buiten zijn studiën over de zaadplanten, publiceerde hij een 200-tal mykologische bijdragen. René Maire overleed op 24 november 1949 te Algiers.

Uit : René Maire (1878-1949) - door R. Kühner.
Bull. Soc. Myc. France, 69 : 7 - 49 (1953).

H. von Mohl (1805-1872)

Hugo von Mohl werd geboren op 8 april te Stuttgart. Hij studeerde van 1823 tot 1828 geneeskunde aan de universiteit Tübingen. Tijdens zijn verblijf te Mün-chen specialiseerde hij zich in plantkunde. Hij onder-wees van 1832 tot 1835 fysiologie te Bern, vandaar begaf hij zich naar Tübingen als professor in plant-

kunde. Hij overleed aldaar in 1872. De wetenschappelijke bedrijvigheid van von Mohl strekte zich uit tot vrijwel alle takken van de plantkunde. Zijn studiën van mikroskopische ontleedkunde en histologie behoren tot de meest opzienbarende van zijn tijd.

- Uit : 1) Handwörterbuch der Naturwissenschaften. Sechster Band. Jena (1912) ;
 2) Hugo von Mohl - door Anton de Bary.
 Bot. Zeit. (1872). Niet gezien.

W. Nylander (1822-1899)

William Nylander werd geboren op 2 januari 1822 te Ulleaburg, Finland. Hij studeerde geneeskunde aan de universiteit Helsinki, waar hij het doktersdiploma verkreeg in 1847. Hij verbleef in 1848 in Frankrijk. Hij werd in 1857 professor in plantkunde aan de universiteit Helsinki. In 1863 vestigde Nylander zich in Frankrijk. De Desmazières-prijs werd hem toegekend in 1866. Hij overleed te Parijs op 29 maart 1899. Zijn botanische loopbaan was vooral gewijd aan de studie van de korstmossen. Nylander was in betrekking met de voornaamste Franse botanisten, als : de Brébisson, Le Jolis, Lévillé, Mougéot, Tulasne, enz. Hij werd vooral beïnvloed door Tulasne. Men verwijt Nylander te veel soorten te hebben gemaakt. Hué, die hem daarover ondervroeg, kreeg volgend typisch antwoord: "Je ne vous dis pas que c'est une bonne espèce, une espèce de premier ordre....., c'est nouveau, c'est distinct, il faut un nom".

- Uit : 1) William Nylander - door L'Abbé Hué.
 Bull. Soc. Bot. France, 4 - 3e S.: 153 - 165
 (1899)
 2) Le Professeur William Nylander - door Boistel.
 Rev. Gén. Bot., 11 (126) : 218 - 237 (1899).

F.V. Raspail (1794-1878)

François Vincent Raspail werd geboren op 29 januari 1794 te Carpentras (Vaucluse), Frankrijk. Hij studeerde achtereenvolgens plantkunde en chemie en kwam in 1815 naar Parijs. Hevig revolutionair gezind, nam hij deel aan de

juli-opstand te Parijs in 1830. Hij werd in 1834 om zijn politieke overtuiging gevangen gezet. In 1848 stond hij opnieuw in de politieke branding en werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenis. Van 1853 tot 1869 verbleef hij als politiek banneling te Brussel. Na zijn terugkeer naar Parijs hernam hij zijn politieke loopbaan en werd in 1876 volksvertegenwoordiger als uiterst linksgezind radikaal. Hij overleed op 8 januari 1878 te Arcueil (Seine). Zijn bijzonderste publicaties zijn : Essai de chimie microscopique appliqué à la physiologie (1831); Nouveau système de chimie organique (1833, 2e uitg.: 1838, Duits 1834); Nouveau système de physiologie végétale et de botanique (1837, 2 vol. + atlas); Mémoire comparatif sur l'histoire naturelle de l'insecte de la gale (1834. Duits 1835); Histoire naturelle de la santé et de la maladie chez les végétaux et les animaux (1839-1843. 3 vol. 3e uitgave 1860); Revue complémentaire des sciences appliquées à la médecine (1855-1860, 6 vol.); Almanach et calendrier météorologique (1861-1877); Nouvelles études scientifiques et philologiques (1861-1864). Van in 1846 gaf hij ook jaarlijks een "Manuel annuaire de la santé" uit.

L. Rolland (1841-1912)

Léon Rolland werd geboren op 10 december 1841 te Saint-Aubin-de-Luigné (Maine-et-Loire), Frankrijk. Hij studeerde achtereenvolgens aan het kollege van Angers, te Meau en te Roblin. Rolland verbleef van 1866 tot 1879 te Le Havre. Hij ging dusdanig op in de wiskunde, dat zijn gezondheid eronder leed en hij genoodzaakt was rust te nemen. Hij maakte kennis met de apotheker Couadie, die de zwammen bestudeerde. Rolland kreeg aldus belangstelling voor de mykologie. Nauwe vriendschapsbanden bestonden tussen hem en Gillet. Van 1879 af verbleef hij te Parijs. Gedurende 25 jaar deed hij mykologische tochten met Boudier. Rolland was ook de ziel van de "Société Mycologique de France", waarvan hij het voorzitterschap waarnam. Hij overleed te Neuilly op 11 juni 1912.

Uit : Notice sur M. Léon Rolland - door M. Em. Boudier.
Bull. Soc. Myc. France 28 : 414-418 (1912)

H. Schacht (1814-1864) Portret : Botanisches Institut
der Universität Bonn.

Hermann Schacht werd geboren op 15 juli 1814 te Ochsenwerder bei Hamburg, waar zijn vader "pfarrer" was. De jonge Schacht deed in het ouderlijke huis zijn eerste studiën onder het oog van zijn vader en enkele leermeesters. Hij leerde van 1829 af gedurende 5 jaar artseneeskunde eerst te Altona, hij werkte vervolgens in verscheidene Duitse steden. Hij begaf zich in 1841 naar Jena, waar hij zich gedurende één jaar uitsluitend bezighield met farmaceutische studiën. De theorie van Schleiden over de bevruchting bij de zaadplanten vestigde bijzonder zijn aandacht. In 1847 schreef de Koninklijke Akademie van Wetenschappen te Amsterdam een wedstrijd uit betreffende de oorsprong van het embryo bij de zaadplanten. Deze studie moest niet enkel vergezeld zijn van talrijke tekeningen, maar eveneens van mikroskopische preparaten. Schacht volbracht dit op het einde van 1849. De grote academische prijs werd hem toegekend. Hij was reeds van 1846 af medewerker van Schleiden, toen professor in de plantkunde te Jena. Hij vestigde zich te Berlijn in 1849, promoveerde tot doctor in de filosofie en onderwees plantkunde als privaat-docent. Hij verliet Berlijn in 1860 om de leerstoel van professor in plantkunde te bekleden aan de universiteit Bonn, en tevens het bestuur van de kruidtuin aldaar waar te nemen. Schacht overleed op 20 augustus 1864 te Bonn. Zijn talrijke onderzoekingen betreffen zowel de fysiologie als de morfologie van de planten. De titels van zijn voornaamste boeken zijn:

- 1 - Entwicklungsgeschichte des Pflanzen - Embryon, Amsterdam 1850,
- 2 - Das Mikroskop und seine Anwendung, Berlin 1852,
- 3 - Physiologische Botanik. Die Pflanzenzelle, Berlin 1852,
- 4 - Grundriss der Anatomie und Physiologie der Gewächse, Berlin 1859,

Uit : Hermann Schacht - door Groenlandt
Belg. Hort., 14 : 344 - 345 (1864)

Hermann Schacht - door Johannes Grönland
Bull. Soc. Bot. France 11 : 235 - 240 (1864) (niet
gezien)

Notice nécrologique sur le Docteur Hermann Schacht -

door Henri Van Heurck.

Ann. Soc. Phytol. Anvers, 1 : 28 - 32 (1864)

Notice sur Hermann Schacht - door L. Piré

Bull. Soc. Roy. Bot. Belg., 3 : 421 - 423 (1864)

M.J. Schleiden (1804-1881)

Matthias Jacob Schleiden werd geboren op 5 april 1804 te Hamburg. Hij begaf zich in 1824 naar Heidelberg om er in de rechten te studeren. Hij verbleef aan deze universiteit tot in 1827 toen hij tot "Doctor utriusque juris" promoveerde. Schleiden ging in 1833 naar Göttingen. Onder de invloed van Bartling wijdde hij zich geheel aan de plantkunde en de fysiologie. Hij zette zijn botanische studiën voort te Berlijn. Hij werd in 1839 buitengewoon hoogleraar in de plantkunde aan de universiteit Jena en in 1846 tot "ordentlichen Honorarprofessor in der medicinischen Facultät" benoemd, eveneens te Jena, alwaar hij in 1851 met het bestuur van de kruidtuin werd belast. Hij werd in 1859 "Prorector magnificus" aan deze universiteit. Schleiden gaf in 1862 zijn betrekking als professor van plantkunde op en vertrok naar Dresden waar hij zich tijdelijk buiten het onderwijs hield. Het volgende jaar zien we hem terug als professor te Dorpat. In 1864 gaf hij opnieuw het professoraat op en sloot hiermee volledig zijn academische loopbaan af. Hij woonde verder nog te Dresden, Wiesbaden en uiteindelijk te Frankfurt-am-Main, waar hij op 23 juni 1881 overleed. Zijn onderzoekingen betreffende de ontwikkeling van de planten waren van grote betekenis.

Uit : Matthias, Jacob Schleiden - door W. Behrens
Bot. Centralbl., 2 (7) : 150 - 156 ; 183 - 190 (1881)

F.F. Schulze. (1815-1873)

Franz Ferdinand Schulze werd geboren op 17 januari 1815 te Naumburg a.d. Saale, als zoon van een ambachtsman. Op 10-jarige leeftijd kwam hij bij een oom te Duisburg in wiens gymnasium hij opgevoed werd. In 1832 behaalde hij te Meissen zijn einddiploma middelbaar onderwijs. Aansluitend daarbij begon hij te Leipzig

de studie in theologie, om kort daarna taalkunde en natuurwetenschappen te studeren. Schulze volgde 3 semesters dierkunde te Berlijn bij de befaamde zoöloog Lichtenstein. Dank zij zijn uitstekende kennis van de chemie werd hij assistent van Mitscherlich en kon zich daarvoor sterk toeleggen op de landbouwchemie. Schulze habilliteerde zich in 1837 waarna hij naar Eldena (bij Greifswald) geroepen werd. Op grond van zijn verdienstelijk werk als priva doceent te Greifswald van chemie en technologie, benoemde deze universiteit hem tot buitengewoon hoogleraar. F.F. Schulze werd tweemaal tot rektor der universiteit Rostock verkozen en kreeg de titel van doctor h.c. van de geneeskundige fakulteit. Hij overleed op 14 april 1873. Zijn hoofdwerk is: Lehrbuches der Chemie für Landwirte. II vol. 1846 - 1860.

De levensschets werd me welwillend bezorgd door dhr Roland Schuster. Greifswald. Institut für Agrobiologie.

L.R. Tulasne (1815-1885)

Louis René Tulasne werd geboren op 12 september 1815 te Azay-le-Rideau (Indre-et-Loire), Frankrijk. Hij studeerde in de rechten en werd advocaat. Daarnaast deed hij uitgebreide botanische studiën, zodat Auguste St.-Hilaire hem na zijn terugkeer uit Brazilië en Paraguay als medewerker aannam voor de in het vooruitzicht gestelde "Revue de la Flore brésilienne". Hij werd in 1842 "aidenaturaliste" aan het Muséum d'Histoire naturelle onder de leiding van Brongniart. Hij leverde er waardevolle bijdragen over de zaadplanten. Het zwaartepunt van het werk van Tulasne ligt echter in zijn gelijktijdige onderzoekingen over de bouw en de ontwikkeling van de paddestoelen en de korstmossen. Voortreffelijk werd hij daarin ondersteund door zijn jongere broeder Charles, die vooral door zijn meesterlijke tekeningen heeft bijgedragen tot het slagen van deze studiën. Onder hun talrijke mykologische onderzoekingen zijn de volgende van groot belang: de kennis van de Uredinaceeën en Ustilaginaceeën; de voortplanting en de bouw van de Tremellinaceeën; de bouw van de basidiën, de ontwikkeling van de Tuberaceeën. Deze studiën werden achtereenvolgens gebundeld in de meesterlijke werken: Fungi hypogaei - Paris 1851; Selecta Fungorum Carpologia - 3 delen, Pa-

rijs 1861 - 1865. Wegens ziekte was Tulasne in 1865 verplicht zijn betrekking als "aide-naturaliste" op te geven. Hij trok zich terug te Hyères, waar hij op 22 december 1885 overleed, nadat zijn trouwe medewerker en jongere broeder hem kort daarvoor ontvallen was.

Uit : *Nécrologie*. L.R. Tulasne - door P. Magnus.
Ber. Deutsch. Bot. Gesellsch., 4 : IX - XII
(1886).

=====